

"Ümmetin hadsiz salâvatına hadsiz ihtiyaç göstermekle..." cümlesinde, Resullah'ın ümmetin salavatına ihtiyacı var mı? Varsa neden ve bunu nasıl anlamalıyız?

Salât ya da çoğulu olan salâvat; dua, istiğfar, rahmet gibi manalara gelmektedir. Allah u Teâlâ'nın Fahr-i Âlem Efendimize (sav.) salât etmesi ise rahmet, inâyet, lütuf ve kerem manasınadır. Nitekim bir âyette mealen şöyle buyrulur: *"Muhakkak ki Allah ve melekleri peygambere hep salât ederler. Ey iman edenler! Siz de O'na salât edin ve tam bir içtenlikle selam verin."* (Ahzab Suresi, 33/56)

Peygamber Efendimiz de şöyle buyururlar: *"Kim bana bir salât getirirse, Allah ona on salât (mağfiret) eder"* (et-Tâc, Vı 145)

Hz. Peygamberin ismi anıldığı zaman salâvat getirmek vacip, aynı yerde birden çok tekrarlanması halinde ise sünnet olduğu ifade edilmiştir.

Dua eden bir mümin, istiğfar ile manen temizlenir; sonra en makbul bir dua olan salâvat-ı şerifi zikreder ve sonunda da salâvat getirirse biiznillah duası makbul olur.

Salâvatın birçok çeşidi vardır. En kısa olanı ise; *"Allahümme salli ala Muhammedin ve ala âli Muhammed"* dir.

"Hazîne-i rahmetin en kıymettar pırlantası ve kapıcısı zât-ı Ahmediye Aleyhissalâtü Vesselâm olduğu gibi, en birinci anahtarı dahi 'Bismillahirrahmanirrahim' dir. Ve en kolay bir anahtarı da salâvattır." buyuran Bediüzzaman Hazretleri, salâvatın bu kadar kesretle getirilmesinin ve salâvla beraber selâmın da zikredilmesinin hikmetini şöyle izah ediyor:

"O zat (ASM) umum ümmetin saadetiyle alâkadar ve bütün efrad-ı ümmetin her nevi saadetleriyle hissedardır ve her nevi musibetleriyle endişedardır. İşte, kendi hakkında merâtib-i saadet ve kemâlât hadsiz olmakla beraber, hadsiz efrad-ı ümmetin, hadsiz bir zamanda, hadsiz envâ-ı saadetlerini hararetle arzu eden ve hadsiz envâ-ı şekavetlerinden müteessir olan bir zat, elbette hadsiz salâvat ve duâ ve rahmete lâyıktır ve muhtaçtır." (24. Mektup)

Makam-ı mahmud: Peygamber Efendimiz (asm.)'in Allah indinde medhe müstehak, layık ve sena edilmiş olan, şefaati uzmasıdır. Cenab-ı Hak kullarının kurtulması noktasında, en yüksek şefaati ve makamı Resul-ü Kibriya Efendimiz (asm.)'a vermiştir. İşte bu şefaati uzmaya makâm-ı mahmûd deniliyor.

Nasıl ki, o nun dini olan İslamiyet'le bütün insanlık, maddî ve manevî huzur, sürur ve

saadete kavuşmuş ve bu saadet diğer nebilere göre en yüksek ve en büyük mahiyette ise; Peygamber Efendimiz (asm.)'in şefaati uzması da ahirette; o kadar küllî, geniş ve daimi olarak tezahür edecektir.

İşte bu nokta-i nazardan, salavatın nereye baktığını, nasıl bir vazife ifa ettiğini ve neticesinin ne olduğunu şuuren bilen insanlar, o salavata ve salata ehemmiyet verirler ve devam ederler.

Salâvat; Allah'ın rahmeti ve inâyeti, kusur ve günahları mağfiret etmesi demektir. İnsanlık Allah'ın af ve rahmet kapısını en güzel bir şekilde salâvat ile çalar. Bu yüzden salâvat ile rahmet arasında çok sıkı bir alâka vardır.

Müslümanlar Resul-i Ekrem Efendimize (asm) salavat getirmekle, bir bakıma, O'na kendilerini temsil hakkı vermektedir. O da kendisine getirilen salâvatlardan aldığı manevi kuvvetini ve hakkını mahşer günü ümmetine karşı gösterecek, onların affına vesile olacaktır. Zaten şefaatin de salâvatın da asıl gayesi, İlâhî rahmeti celp edip affa mazhar olmaktır.